

Sygnatura akt V GC 839/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Konin, dnia 22-07-2016 r.

Sąd Rejonowy w Koninie V Wydział Gospodarczy w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Krzysztof Jaskólski

Protokolant: st. sekr. sąd. Julia Szadek

po rozpoznaniu w dniu 28 czerwca 2016r. w Koninie

na rozprawie

sprawy z powództwa K. C.

przeciwko Z. R., A. R.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę 70 000zł (siedemdziesiąt tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 23 grudnia 2010r., do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę 7 717 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

K. J.

Sygn. akt V GC 839/13

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym do Sądu Rejonowego VI Wydziału Gospodarczego w R. w dniu 15 grudnia 2012r. powód K. C. wniósł o zasądzenie od pozwanych Z. R. i A. R. kwoty 70.000,00 zł. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 23.12.2010r. do dnia zapłaty tytułem zwrotu zadatku zapłaconego przez powoda na rzecz pozwanych, a to wobec niewywiązania się przez pozwanych z umowy sprzedaży pojazdu marki M. (...) oraz kosztów postępowania.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 25 lutego 2013r. Sąd Rejonowy w Rybniku zasądził roszczenie zgodnie z żądaniem pozwu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwani wnieśli o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania na ich rzecz. W uzasadnieniu wskazali, iż powód wielokrotnie zmieniał zdanie odnośnie zakupu pojazdu i nie są znane pozwany jakiegokolwiek okoliczności, dla których powód nie odebrał pojazdu od pozwanych, będącego w gotowości do odbioru, tym samym pozwany przysługiwało prawo do zatrzymania zadatku.

Postanowieniem z dnia 26 sierpnia 2013r. Sąd Rejonowy w Rybniku stwierdził swoją niewłaściwość i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w Koninie (k. 103).

W odpowiedzi na sprzeciw powód potrzymał swoje stanowisko w sprawie, oraz podkreślił, iż treść sprzeciwu jak i załączone dokumenty nie wnoszą nic nowego do sprawy.

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny:

Powód K. C. w związku z chęcią zakupu samochodu marki M. (...) dla prowadzonej działalności gospodarczej nawiązał kontakt z pozwanym Z. R.. Pozwany najpierw zaproponował powodowi jeden samochód, który jednak nie odpowiadał mu, wobec czego pozwany drogą mailową wskazał na inny samochód przesyłając jego zdjęcia oraz listę wyposażenia. Powód, na podstawie przesłanych fotografii rozpoznał pojazd, który znajdował się na stronie internetowej mobile.eu w Niemczech. Powód poinformował zatem pozwanego, że jest to ten pojazd, którego oferta sprzedaży znalazła się na w/w portalu, co pozwany potwierdził i zaoferował, iż może go nabyć za cenę 350.000,00 zł. brutto. Powód wstępnie wyraził zgodę na w/w auto, po czym skontaktował się z nim przedstawiciel firmy leasingowej, współpracującej z pozwanym.

W dniu 15 grudnia 2010r. pozwany polecił powodowi przesłanie 10% ceny na podane konto bankowe, przesyłając jednocześnie fakturę pro-forma drogą mailową (k.52). W dniu 16 grudnia 2010r. powód uregulował należność w kwocie 35.000,00 zł. na podany rachunek bankowy, który okazał się nieaktualny. W związku z powyższym pozwana A. R. podała powodowi inny rachunek bankowy. Podczas kolejnej rozmowy telefonicznej powód zwracał uwagę pozwanemu na zapis zamieszczony na fakturze, wskazujący że jest to pojazd specjalistyczny bankowóz, na który to powód nie składał zamówienia. Pozwany w odpowiedzi na powyższe podkreślił, iż kwestia bankowozu to detal, który w tym przypadku polega na zamontowaniu małej kasy w bagażniku pojazdu. W dniu 17 grudnia 2010r. powód skontaktował się z pozwanym i oświadczył, iż nie jest zainteresowany zakupem bankowozu, po czym pozwany stwierdza, iż dostarczy powodowi tenże samochód, jako pojazd osobowy. W związku z powyższym pozwany wystawił fakturę VAT pro-forma z zaznaczeniem ceny ostatecznej i opłatami oraz bez formuły, że jest to pojazd specjalistyczny, a także ze wskazaniem uiszczenia zadatku w kwocie 35.000,00 zł. (k.53). W dniu 18 grudnia 2010r. przedstawiciel firmy leasingowej potwierdził legalność transakcji. W dniu 20 grudnia 2010r. pozwany telefonicznie poinformował powoda, iż jeżeli wpłaci kwotę 35.000,00 zł. zadatku to do końca 2010r. uda się sfinalizować transakcję w firmie leasingowej.

W dniu 21 grudnia 2010r. powód otrzymuje fakturę pro – forma, ze wskazaniem na numer rachunku bankowego firmy leasingowej, aby płatność przeszła szybciej, z uwagi na tożsamość banków powoda i tejże firmy (k. 54). W tym dniu powód dokonuje przelewu w/w kwoty, a zeskanowane potwierdzenie przelewu przesyła e-mailem pozwanemu (k. 55). Po powyższym, powód otrzymuje z firmy leasingowej plik dokumentów do wypełnienia. W tym czasie, pozwany oświadczył powodowi, iż pojazd będzie w K. w dniu 22 grudnia 2010r. W dniu 23 grudnia 2010r. w godzinach popołudniowych powód przyjeżdża do K. wraz z R. M., po czym dochodzi do oględzin samochodu, przy czym pojawiły się wątpliwości co do stanu pojazdu, w tym ewentualnego jego wcześniejszego malowania, świadczącego o wypadkowości. Na miejsce oględzin przyjeżdża również przedstawiciel firmy leasingowej, któremu powód wskazuje na wątpliwości dotyczące transakcji. Powód finalnie podpisał dokumenty dotyczące umowy leasingowej oprócz jednej strony, którą musiała wypełnić żona powoda. Pozwany sporządził oświadczenie, o tym że pojazd nie był uszkodzony oraz nie był malowany (k.56). Powód, po powrocie z K. otrzymał drogą mailową stronę umowy, którą miała podpisać żona powoda, a także otrzymał pozostałe strony umowy, w których widniały zapisy, iż pojazd jest bankowozem do przewozu rzeczy wartościowych (k.57). Po raz kolejny powód skontaktował się z przedstawicielem firmy leasingowej oraz z pozwanym w związku z czym okazało się z w/w oznaczenie było błędem firmy leasingowej. Powód w obawie przed utratą zadatku oraz kwot wynikających z podatku zadzwonił do przedstawiciela firmy leasingowej i wyraził zgodę na zakup pojazdu oraz polecił wysłanie mu poprawionych stron umowy oraz wystawienie faktury VAT na kaucję 1 raty. Powód wahał się z zakupem pojazdu z uwagi na liczne nieścisłości co do rodzaju pojazdu oraz jego stanu technicznego. W dniu 27 grudnia 2010r. powód ostatecznie zdecydował się na leasing pojazdu sprowadzonego przez pozwanego i ostatecznie wpłacił kaucję do firmy leasingowej w kwocie 175.244,00 zł. (k. 59) oraz wysłał drogą mailową oraz pocztą tradycyjną potwierdzenie wpłaty oraz brakujące dokumenty umowy. Pod koniec roku powód kontaktuje się z przedstawicielem firmy leasingowej, który informuje go, iż pozwany nie przebywa w domu i nie może on otrzymać od niego dokumentów do rejestracji auta. W dniu 21 stycznia 2011r. powód reprezentowany przez pełnomocnika wezwał pozwanego do wydania kompletu dokumentów pojazdu marki M. (...) 4 M., wobec nie wywiązania się z dostarczenia dokumentów potrzebnych do rejestracji, terminie 3 dni, pod rygorem podjęcia czynności prawem przewidzianych (k. 60).

Dowód: oferta leasingu operacyjnego wraz ze wskazaniem opłaty wstępnej w wysokości 174.999,85 zł. (k. 50), harmonogram opłat leasingowych (k. 10, 51), faktura VAT pro-forma z dnia 16.12.2010r. – adnotacja „bankowóz” (k.

11, 52), faktura VAT pro-forma z dnia 17.12.2010r. adnotacja „pojazd osobowy” (k. 12, 53), faktura VAT pro-forma z dnia 21 grudnia 2010r. – adnotacja „pojazd osobowy” (k. 13,54), potwierdzenie realizacji przelewu zadatku (k. 14, 55), oświadczenie pozwanego, że pojazd nie był malowany (k. 15, 56), wniosek o zawarcie umowy leasingu (k. 16-17,57-58), potwierdzenie przelewu kaucji (k. 28, 59), wezwanie do wydania dokumentów niezbędnych do rejestracji auta (k. 15,60), pomiar grubości powłoki lakierniczej, wiadomość mailowa oraz dowód wpłaty (k.34, 62-64), zeznania świadka R. M. (k. 317-317v), zeznania świadka J. D. (k. 373), wyjaśnienia powoda K. C. (k.387-388), wyjaśnienia pozwanego Z. R. (k. 388-389), zeznania świadka S. W. (k. 197-198).

W styczniu 2011r. nadszedł termin płatności pierwszej raty leasingowej, jednakże powód w dalszym ciągu nie posiadał pojazdu. W związku z powyższym w dniu 31 stycznia 2011r. powód złożył wniosek do firmy leasingowej o zwrot wpłaconej kaucji wstępnej, wskazując jako przyczynę anulowania umowy leasingowej brak rejestracji samochodu oraz nie otrzymanie przedmiotu leasingu (k.61).

Dowód: wniosek o zwrot wpłaconej kaucji (k. 9, 61), pismo reprezentanta leasingodawcy z dnia 26.02.2011r. (k. 92), wyjaśnienia powoda K. C. (k.387-388), zeznania świadka S. W. (k. 197-198).

Powód nie otrzymał pojazdu oraz została mu zwrócona kaucja od firmy leasingowej.

Dowód: wyjaśnienia powoda K. C. (k.387-388), zeznania świadka S. W. (k. 197-198), zeznania świadka J. D. (k. 373).

W dniu 7 lutego 2011r. pozwany Z. R., za pośrednictwem drogi mailowej przesłał powodowi dokument zawierający dane o pomiarze powłoki lakieru oraz zaproponował powodowi inny pojazd, którego opis załączył. Powód nie był zainteresowany dalszymi kontaktami handlowymi z pozwanym.

Dowód: korespondencja mailowa (k. 62-64), zeznania pozwanego Z. R. (k.388-389), wyjaśnienia powoda K. C. (k.387-388),

W dniu 24 lutego 2011r. powód wezwał pozwanego Z. R. do zwrotu w terminie 3 dni od daty otrzymania wezwania kwoty 70.000,00 zł. tytułem zwrotu dwukrotnej wysokości zadatku, w związku z niewykonaniem umowy. W dniu 7 marca 2011r. pozwany w odpowiedzi na wezwanie do zapłaty wskazał, iż nie widzi podstaw do zwrotu kwoty 70.000,00 zł. tytułem zwrotu dwukrotnej wysokości zadatku, z uwagi na okoliczność, iż pozwany wykonał umowę, bowiem samochód został sprowadzony do Polski na zlecenie powoda. W dniu 7 listopada 2012r. powód ponownie odstępuje od umowy i wzywa pozwanych do zapłaty kwoty 70.000,00 zł. tytułem zwrotu zadatku w podwójnej wysokości.

Dowód: wezwania do zapłaty (k. 20, 35, 48-49v,65-71), odpowiedź pozwanego na wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem nadania (k. 93-94).

Pozwani dokonali sprzedaży pojazdu w dniu 27 czerwca 2011r. za kwotę 297.660,00 zł.

Dowód: faktura VAT (k. 95), zeznania pozwanego Z. R. (k.388-389).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie cytowanych dowodów. Dokumenty zebrane w sprawie nie budziły wątpliwości co do ich autentyczności i wiarygodności. Sąd pominął dowód z prywatnych notatek powoda, będących jego relacją zaistniałych zdarzeń (k. 36-46), bowiem nie mogły one stanowić dowodu. Sąd nie dał wiary treści pisma i załącznika na k. 90-91, bowiem nie stanowią one wydruku z korespondencji mailowej, nie zostały one również potwierdzone za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie pełnomocnika pozwanych, nadto, pismo to nie posiada daty, jedynie adnotacje bliżej nieokreślonej osoby.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków R. M., J. D. oraz powoda, bowiem były spójne logiczne i konsekwentne oraz korespondowały ze zgromadzonym materiałem dowodowym.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka S. W., w zakresie przywołanym do rekonstrukcji zdarzeń, w pozostałej zaś części odmówił im wiary, bowiem wbrew temu co twierdził, pozwany nie dopełnił wszystkich formalności, o czym świadczy

treść wniosku z dnia 31 stycznia 2011r. o zwrot kaucji i adnotacja o przyczynie rezygnacji z leasingu w postaci braku dostarczenia wszystkich niezbędnych dokumentów do rejestracji i brak wydania auta. Co znamienne świadek podkreślił zaś, iż powód dochował wszystkich formalności co do zawarcia umowy.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w całości.

Powód swoje roszczenie wywodził z treści art. 394 k.c., który stanowi, iż w braku odmiennego zastrzeżenia umownego albo zwyczaju zadatek dany przy zawarciu umowy ma to znaczenie, że w razie niewykonania umowy przez jedną ze stron druga strona może bez wyznaczenia terminu dodatkowego od umowy odstąpić i otrzymany zadatek zachować, a jeżeli sama go dała, może żądać sumy dwukrotnie wyższej. Ustawodawca zastrzegł uprawnienie do odstąpienia od umowy tej stronie, która gotowa była umowę wykonać ale doznała przeszkód leżących po stronie kontrahenta. Powyższe wyraźnie wynika z brzmienia art. 394 par. 1 k.c.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, iż powód był gotów wykonać umowę, mimo wcześniejszych wątpliwości, zaś pozwani nie dopełniając wszystkich niezbędnych formalności nie sfinalizowali transakcji, wbrew ich twierdzeniu o oczekiwaniu na wydanie pojazdu. Pismo pełnomocnika pozwanych z dnia 7 marca 2011r. (k. 93) o gotowości wydania pojazdu okazało się bezskuteczne, wobec odstąpienia od umowy przez powoda i wystąpieniem powoda w dniu 31 stycznia 2011r. do firmy leasingowej o zwrot pieniędzy do tej pory wpłaconej. W ocenie Sądu, powód nie mógł czekać w nieskończoność na dostarczenie pojazdu i dopełnienie czynności rejestracyjnych przez pozwanego, tym bardziej, że w styczniu 2011r. musiałby zapłacić pierwszą ratę leasingową, podczas gdy nie korzystał w ogóle z przedmiotu leasingu. Co prawda, powód wahał się z podjęciem decyzji co do zakupu tegoż pojazdu, ale zachowanie to było spowodowane innymi oczekiwaniami powoda co do przedmiotu leasingu, a dokładnie zamierzał on kupić pojazd osobowy, a nie jak miał przedstawiony do zakupu „bankowóz”. Dopiero ostateczne ustalenia co do sprzedaży w/w pojazdu, jako samochodu osobowego przekonały powoda do zakupu i dopełnił on wszystkich niezbędnych formalności wymaganych przy uruchomieniu leasingu, co zresztą zostało potwierdzone przez pracownika obsługującego leasing – świadka S. W., jak i o powyższym świadczy okoliczność uregulowania zadatku w kwocie 35.000,00 zł. pozwanym, jak i uregulowanie kaucji leasingowej w dniu 27 grudnia 2010r. Wyżej opisane zachowanie wystarczająco wskazuje na podjętą decyzję w tym zakresie. Dopiero późniejsze zachowanie pozwanego, brak wydania pojazdu powodowi spowodowało, że powód był zmuszony zrezygnować z leasingu, co też uczynił dopiero w dniu 31 stycznia 2011r., gdzie do tej pory oczekiwał na wydanie pojazdu, co jednak nie nastąpiło.

Z uwagi na powyższe, powód ma prawo domagać się od pozwanych kwoty odpowiadającej podwójnemu zadatkowi, bowiem pozwani nie uwolnili się z obowiązku świadczenia podwójnego zadatku, gdyż nie wykazali przesłanek określonych w § 3 art. 394 k.c., zatem brak jest podstaw do nieuwzględnienia powództwa, co skutkowało, iż w pkt I wyroku Sąd zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę 70.000,00 zł. z ustawowymi odsetkami za opóźnienie do dnia 23 grudnia 2010r. do dnia zapłaty.

Orzeczenie o kosztach (pkt II wyroku) Sąd oparł na przepisie art. 98, 99 w zw. z § 6 pkt 6 Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, statuującym zasadę zwrotu stronie wygrywającej kosztów procesu przez przegrywającego. Pozwani przegrali proces w całości, muszą więc zwrócić powodowi poniesione przez niego koszty. Na koszty poniesione przez stronę powodową składają się następujące kwoty: 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa i 3600 zł tytułem zastępstwa procesowego oraz kwota 3500 zł. tytułem opłaty sądowej od pozwu. Łącznie koszty poniesione przez stronę powodową wyniosły 7117 zł. Sąd przez pomyłkę pisarską zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę 7717 zł. tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Krzysztof Jaskólski